

Tódor János PÉNZBEHAJTÓK

G egy budai alternatív kocsmá résztulajdonosához már az első „figyelmeztetés” is meglehetősen drasztikus formában érkezett. Gépkocsiját „ismeretlen tettesek” rípiyára törték. Az utcán parkoló Opelnek leginkább a teteje szenvedte meg a „karambolt”, s mivel G. nem hisz az alacsonyán szálló ufókban kézenfekvőbb, földhözragadtabb magyarázatok után kezdett kutatni. De nem talált ilyet. Az összefüggések csak a „védelmi pénz”-ben utazó gyerekek megjelenése után váltak világossá. De akkor rögvest.

Az öt tizenhat-tizenhét éves forma srác egy fülledt nyári éjszakán, fél tizenkettő körül szállta meg a pincehelyiséget. Éppen dugig tömve volt a kocsmá. A fiúk besétáltak az asztalok közé, aztán gázpisztolyokat meg Rambo (túlélő) késeket vettek elő. Hogy nem igaz stukkerek lehettek, azt abból gondolja G, hogy bár a gengszterivadékok egyenes a tömegbe lőttek vele, mégsem sérült meg senki.

Az volt a szerencse, hogy hangosan szólt a zene, nagy volt a zaj. Kevesen figyeltek csak föl a történetekre, szerintem ők meg azt hitték, hogy heccből, hülyeségből kovbojkodnak a fiúk. Belegondolni sem merem sokáig, mi lett volna akkor, ha kitör a pánik. A pincén ugyanis csak egyetlen ajtó van, vészkijárat nincs. Legalább százan lehetnek bent, képzeld el, ha egyszerre próbált volna mindenki kimenekülni.

A profikat megszegyenítő beköszöntő után a pajkos tinédzserek nem vesztegették fölöslegesen az időt, mindjárt a lényegre tértek. Közölték G.-ékkal, hogy éjszakánként tíz rongy a tarifa, s ha ezt nyitáskor mindig rendszeren leperkálják nekik, *ilyesmi* többé nem fog előfordulni. Természetesen havi bontásban is lehet fizetni, persze csak előre... Ha G.-k értenek a szóból, ők védelmük alá veszik ezt a helyet is.

- Percek alatt játszódtott le az egész. Hidd el, föl sem merült bennem, hogy engem itt baj is érhet. Folyton csak az járt utána az eszemben, hogy mi lett volna akkor, ha a vendégek közül valaki ellenáll, vagy beszól nekik. Megígértük, hogy fizetni fogunk.

G azt mondja most, vagy fél évvel a történetek után, hogy akkor és utána nem félt, ideje sem volt rá:

- Iszonyúan dühös voltam, és még az is megfordult akkor a fejemben, hogy névvel és címmel mindent kipakolok az újságnak, vagy föl hívom a rádiót. Arra, hogy fizikailag föl vesszük a harcot, nem is gondoltunk, lévén, hogy a tulajdonostársam és a pultos is nő... S bár az ifjú maffiózók szigorúan a lelkünkre kötötték, hogy mindenhova, csak a rendőrségre ne, a lányok mégiscsak besétáltak a kerületi kapitányságra. A zsaruk azt ígérték, hogy éjszakánként majd többször is benéz hozzánk a gépkocsi járőr. Adtak egy, a személyi hívóhoz hasonlatos talkie walkie készüléket, hogy dugjuk el a pultba, s ha majd jönnek a pénzért, azt ők is hallani fogják odabent. Néhányszor tényleg tiszteletüket tették az URH-sok, aztán, hogy napokig nem történt semmi, elmaradtak. A srácok pedig óvatosabbak voltak, mint kinéztünk belőlük.

G vagy két héttel a rajtaütés után értesítést kapott a kapitányságról, hogy kolléganőjével együtt fáradjanak be, mert feltehetően megvan az öt közül az egyik elkövető. Azonosítani kéne.

- Tényleg ő volt az, rögtön megismertük. Nem tagadta, hogy járt már nálunk, talán azon a napon is. Úgy emlékszik,

cigiért ugrott be a barátnőjével. Még a szembesítés napján, közvetlenül zárás előtt megjelentek hárman a csapatból, s közölték, ha nem vonjuk vissza a társukra tett vallomásunkat, készüljünk el a legrosszabbra. Mivel egyáltalában nem bántunk abban, hogy a zsaruk meg fognak bennünket védeni, föl hívtam az alezredest, aki akkor föl vette velünk a jegyzőkönyvet, s azt mondtam neki, hogy sajnos tévedtünk, az a fiú nem volt akkor köztük.

G-éknek ezek után azt javasolták a rendőrségen(!), hogy fogadjanak föl egy biztonsági embert, egy testőrt valamelyik védő-óvó káéftéből..

- Éjszakánként most is ott ücsörög a bejárat mellett egy fegyveres gorilla, napi nyolcezer forintért. Azóta, hogy meg bíztuk a védelemmel azt a káéftét, megszűntek a zaklatások. Igaz, ennek az az ára, hogy lassan tönkremegyünk. A bevétel tetemes része a testőrre megy el.

Nem, mondja G, ne is faggassam, a testőrséget biztosító káéfté nevét nem akarja megmondani. Ahhoz sem járul hozzá, hogy a szórakozóhely nevét leírjam. Legjobb lenne - javasolja saját érdekeiben - ha leszálnék erről a témáról. Vagy ha mindenáron ki akarom készíttetni magam, érdeklődjek inkább Z.-nél vagy C.-nél (és már mondja is két közismert alternatív dühöngő nevét), tudomása szerint őket is *meztalálták* hasonló ügyben már. De hát ők fiúk, erősebbek, többen is vannak, meg aztán azoknak a helyeknek nem csak egy kijáratuk van.

- Tudod, mi a legfurcsább az egészben? Észrevettem magamon, hogy *közben*, szépen lassan, elkezdtem félni. És ahogy ment előre az idő, és látszólag rendeződtek a dolgok, fegyveres őrvigyzott ránk, nem hogy múlt volna, inkább fokozódott bennem a szorongás

Megfogadva G tanácsát, érdeklődtem. Z. nevetve rázta a fejét, és csak annyit mondott, hogy fogalma sincs, miről beszélek. C. elismerte ugyan, hogy megfenyegették, és hónapokig zsarolták őket, de az ügy részleteiben nem volt hajlandó beavatni.

„Leopárd hívja Mautnert! Leopárd hívja Mautnert!
Jelentkezzetek, vétel!”

„Leopárd, itt Mautner, mondjad. Vétel.”

„Itt vagyunk a tetthelyen, vétel. Ne gyertek ideig, álljatok le valamelyik mellékutcában mert a hústorony ott besszei az ajtóban. Hosszú, füstszínű ballonkabát van rajta, plusz fehér ing, nyakkendő. A másik főszer odabent piros vattadzsekit visel, alatta öltönyt meg fekete garbót.”

A „csalétek” a Lehel út csúszós makadámján vágat előtünk metálzöld Hondáján. Nyilvánvalóan ideges, azért lép ilyen veszettül, állapítják meg a mi kocsiinkban (fehér színű valami, talán VW vagy Opel) a civil ruhás zsaruk. Az lenne inkább furcsa, ha nyugodt lenne a manus, gondolom magamon, hiszen végtére is az ő bőrére megy ki a játék.

Mint Pilátus a credóba, úgy estem ebbe a krimibe. T. Malezredest interjúvoltam volna egyebek mellett G-ékről meg a pénzbehajtókról, amikor egyszercsak megkérdezte tőlem, volna-e kedvem élesben szemrevételezni, hogyan is zajlanak az ilyen ügyek. Az utolsó felvonáshoz hívtat meg statisztának, amikor is a pénzátadásra kerül sor. Ese

tünkben félmillió forintról van szó, amit szemüveges, bőrdzsekis üzletemberünknek kell leperkálnia bizonyos I. úr kezéhez, aki testőrével egyetemben a Visegrádi utcai Gösser sörözőben vár rá.

A megszarolt úriemberrel először a kapitányság kóla-automatája mellett találkoztam, s egy tízessel segítettem ki (amit aztán az akció után megadott), hogy szomját oltani tudja. Az I. és E. (nevezük így megfenyegetett üzletemberünket) közötti szövvényes kölcsönügylet mikéntjét az alezredes laza vonalakban fölvezolta ugyan, de előttem még sok a homályos pont.

A bizniszmen - hála a fémtízesnek - szerencsére bizalmába fogad. Nem kölcsönről, hanem tartozásról van szó. Csakhogy nem ő tartozik I. úrnak és csapatának, hanem egy P. nevű tanszékvezető egyetemi tanár, aki viszont pillanatnyilag külföldön tanít. A tanár kérte meg E.-t, akivel rendszeresen együtt szoktak sörözni, hogy szerezzen neki megbízható embereket egyfajta, közelebről körül nem határolt feladat végrehajtására. Hogy miféle munka elvégzéséről is lenne szó, azt állítólag nem kötötték E. orrára. Vagy ami még valószínűbb, ő a rendőrségére, s legfőképpen az enyéjére... Fogalma sincs, tárja szét kérdésemre a karját, mi is lehet az a meló, aminek éppen ötszáz lepedő az ára.

Két napja aztán I. randira hívta, s ott volt vele sumobirkózót formázó gorillája is. A maffiózó kerek percc közölte vele, hogy mivel a tanszékvezető nincs kéznél, holnapután neki kell kipengetnie a fél milliót. Apelláta nincs, s ódzkodni sem ajánlatos, ha fontos neki a testi épsége.

Arra, hogy ilyen rövid idő alatt összeszedjek ötszáz rongyot, jóformán semmi esélyem nem volt - magyarázza E., miért is döntött úgy, hogy rendőri védelmet kér. - S ha esetleg sikerült is volna, akkor is minimum egymilliót kéne rövid határidőre visszafizetnem.

A bizniszmen helyzete T. alezredes szerint is kilátástalan, legalábbis, ha nem fizet. Így aztán maradt a rendőrség...

Az alezredes, aki a fővárosban a téma elismert szakértőjének számít, nem próbálta - most azzal - kibozogni a kusza szálakat, hanem kizárólag a zsaroló (pénzbehajtók) csapdába ejtésére összpontosított. A lecsapásra, ahogy ezt nevezte. S mivel alaposan feltételezhető volt, hogy egy jól szervezett bünszövetkezeatről van szó, akik adott esetben akár fegyverrel is ellen fognak állni, T. ales fölcsörgette a BRFK gengszterelhárítóit.

Megérkezett a különleges osztag, s ahogy beléptek a szobába, az embernek olyan érzése támadt, mint amikor a Hét mesferlövészben összeállt a csapat, s elégedetten szemrevételezték egymást az ivóban. Sőt, olyanabb, mert ráadásul még egy törékenynek tetsző, bájos ifjú hölgy is tartozott hozzájuk. Főnöküket konzekvensen „Apánk”-nak nevezték, holott a markáns arcú, göndör, fekete hajú őrnagy sem lehetett több negyvennél.

Aztán hála egy Nigel Mansellt idéző ősz zsaru rekorddöntő szirénázó száguldozásának, ott volt végre a csalipénz is: egy köteg megjelölt ötezres, amit egy nejlonzacskóba göngyöltek, és betették az „áldozat” dzsekijének belső zsebébe. A személyi védőt ezt a cigarettatárcányi adó-vevő szerkezetet F. úr ingijének rejtett zsebébe helyezték, az egyik osztagos fiú kísértálta a kapitányság épülete elé, majd visszatérve beszámolt arról, hogy tisztán hallott mindent, amiről a szobában beszélünk. Lehetett indulni a Visegrádi utcai Gösserbe.

„Mautner; Mautner, itt Leopárd! Vétell! Hol a francban van a pasas?! Már a másik, a piros kabátos is kijött a sörbár elé. Attól félek, hogy gyanút fognak és elhúznak...”

E, a bizniszmen végre valahára talál magának parkolóhelyet. Mi meg ötven lépéssel odébb, a Katona József utca sarkán dekkolunk, nyakunkat behúзва, félig a járdán. Babakocsit toló kismamák és bennünket kikerülni kénytelen öregasszonyok megvető pillantásaitól sújtva. Egyszer csak barátomat, Andrászt pillantom meg, amint éppen felém tart. Már csak ez hiányzott, a végén még miattam hiúsul meg az akció. Szerencsére, mielőtt András kiszúrna, sikerül lebújnom az ülés mögé.

„Mautner, Mautner, itt Leopárd, vétell! A rohadt életben, nem hallok semmit, úgy látszik bedöglött a pasin a készü-lék...”

T. ales idegesen felszisszen, nyújtogatja a nyakát, pislog kifelé, de onnan, ahol állunk, nem lehet rálátni a kocsmára. Tőlünk tíz lépésnyire az egyik nyominger srác a telefonfülkéből figyel, úgy tesz, mintha tárcsázna. Ketten, köztük a lány, az utca túloldalán a kirakatokban merülnek el.

„Mautner, Mautner, itt Leopárd, vétell! Most már nem várunk tovább! - hallatszik újra „Apánk” hangja.

Készüljete, szól hátra T. alezredes, s mielőtt még válaszolhatna a különleges alakulat főnökének, újra az őrnagyot halljuk: *„424-es, 425-ös és Kicsi, nyomás! Akció indul...”*

Kiugrunk a kocsiból, és sprintelünk a sörbár felé. Először „Apánk”-at pillantom meg, a Gösser melletti kapualjából ugrik elő. Mire odaérünk, a gorillát már hátracsavart karral vezetői, és nyomja arccal a falnak a birkózófülű, legtestesebb nyomozó, aki így is egy fejjel alacsonyabb, mint akit foglyul ejtett. A másikat, a piros dzsekis I. urat is tuszolja már a bárból kifelé. Úgy állnak egymás mellett, hátrabilincsel kezével, mint a sarokba állított, megszeppent gyerekek. Az esélytelenek nyugalmával, a vereségbe beletörődve tűrik a motozást. Hivatásos hivatásossal áll itt szemben. A maffiózók tudomásul veszik, hogy ezt a játékot most ők bukták... De az is az arcukra van írva, hogy ez csak röpké epizódja a permanens történetnek, és a „meccs” korántsincs lefutva.

Az utcán elhaladó járókelők érdeklődve figyelik a történeteket, szerintem azt gondolják, hogy a Visegrádi utcában éppen egy akciófilmet forgatnak. A sörtehajú, zord tekintetű osztagos legény nyakig húzza fekete háromnegyedes kabátjának cipzárját. Ha nem látnám saját szememmel, el sem hinném, hogy vékony bőrszíjon kecses kis UZI géppisztoly lóg a felöltő alatt a nyakában.

- Mondtam nekik, hogy megvan a pénz, de nem szívesen adnám oda, hiszen nem én vagyok a hunyó - meséli a kocsmajánól kilépve E. úr, a „főszereplő”, akire életében ennyire még nem vigyáztak. - Erre azt mondta I., hogy oké, csak szórakozzak, de készüljek föl rá, hogy este meg fog látogatni egy száznegyven kilós, mogorva óriáscsecsemő, mellesleg három danos karatemester, és egyenként fogja kitördelni az ujjaimat. Azt kérdezi, hogy megnyugodtam-e? Hát ezeket most elkapták, de tuti, hogy nem csak ketten vannak. Re mélem, a rendőrség egy darabig rááll a telefonomra, mert biztos, hogy meg fognak fenyegetni.

Mint kitetszik, a hazai pénzbehajtás, védelmi pénzeszmalvilágra a gengszterfilmekből lekoppintott „chicagói iskola” hatott leginkább. De mint hamarosan olvasható lesz, az állig felfegyverzett, kigyúrt izmú „body art” mellett a

Hitchcockon nevelkedett empatikus pszichologizmusnak is akadnak nálunk hívei. Külön/ös/ kategóriát képvisel a pénzbehajtás intellektuális változata, amikor is joviális /bér/ügyvédek asszisztálása mellett, kulcsra zárt munkaközösségi irodák mélyén - a háttérben két bokszolóorrú hústoronnyal - folyik milliőkat érő ingatlanok és/vagy személygépkocsik „önkéntes” adásvétele. Az ilyen ügyletek háttérében többnyire uzsorakölcsön áll, amikor is az adós nem tud (időben) fizetni, vagy elmarad a részletek törlesztésével. A pénzbehajtást (és ezen belül az un. „védelmi pénz” szedését) a jog egyébként zsarolásnak nevezi, és a Btk. 323 §/1/ bekezdésében definiálja. Eszerint (zsarolást követ el), „*aki jogtalan haszonszerzés vége/f más erőszakkal vagy fenyegetéssel arra kényszerít, hogy valamit tegyen, ne tegyen, vagy eltűnjön, és ezzel kárt okoz*”. A törvény az alapesetet öt évig terjedő szabadságvesztéssel bünteti. A büntetés két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, ha a zsarolást bünszövetségben, élet vagy testi épség ellen, avagy más hasonlóan súlyos fenyegetéssel, illetve hivatalos személyként e jelleg felhasználásával, avagy hivatalos megbízás vagy minőség színlelésével követik el.

B viszonylag jól öltözött cigány embernek mondja azt a kövérkés, harminc év körüli férfit, aki júniusban becsongetett angyal földi lakása ajtaján.

- Köszönt, a nevetem mondta, aztán miután bemutatkozott, gondterhelten pofát vágott, és elkezdte csóválni a fejét. Igen, hümmögött, a Zsuzsa pont ilyennek írta le, ez a lófarokba gumizott göndör haj, a borostás arc összetéveszthetetlen. Miféle Zsuzsa írt le engem, kérdeztem, de ő nem válaszolt, megvárta, míg többször is elisméltem az egészet. Szóval a Zsuzsa mindent elmondott a Gusztinak, aki az ő bátyja, és pár napja szabadult a Gyűjtőből. A Guszt meg most kurvára ki van bukva rám. Csak hallgattam, megszólalni se bírtam, és nem értettem miről beszél. Képtelen voltam közbevágni.

A fiatal ember, emlékszik vissza B., egyáltalán nem volt erőszakos, sőt feltűnően megfontoltan és magabiztosan beszélt, és egyre azt bizonygatta, hogy ő azért jött ide, hogy segítsen. B., ha nehezen is, végre megértette: azzal vádolják, hogy megismerkedett egy diszkóban azzal a bizonyos Zsuzsával, fölhozta magához, aztán megerősöskölte. Az a bökkenő, hogy Zsuzsa, aki Guszt csajja, mindent „bevallott” a sitről frissen szabadult élettársának. Az meg nem ismeri a megbocsátást, és bosszút esküdt.

-Csak néztem rá, mint egy hülyére, közben pedig én éreztem egyre hülyébben magam. Már vagy tíz perce beszélgetünk a nyitott ajtóban, a küszöbön. Azaz hogy jobbra ő beszélt, hol kenetteljesen, amitől a hányinger kerülgetett, hol meg teljesen meggyőzően. A vállamra tette a kezét, és mint ha csak gyóntatna, bizalmasan sutyorogta, hogy neki nyugodtan elárulhatom, ha volt közöm a Zsuzsához. Kezdem magamhoz térni, mondtam neki, hogy rendes tőle, hogy ennyire aggódik értem, de hát nekem semmi közöm ahhoz, amiről itt papol. Be akartam csukni az ajtót, ám ő nem mozdult a küszöbről, és az áhítatos dumából egyik pillanatról a másikra fenyegetőbe ment át. Reméli, tudom, hogy ezt nem úszom meg, tuti, hogy azok még ma éjjel meglátogatnak. A Guszt és két haverja lent piálnak a sarki presszóban, a bátyja egy vadállat, ha iszik. A sítire is súlyos testi sértésért meg rablásért várták be, engem is ki fognak dekorálni. De a kéglit, az tuti, hogy összetörik. Nézd, én grafikus vagyok, egy békés ember, életemben nem verekedtem, azt sem tudom, hogyan kell. A kezemből élek, elég, ha eltörik a karomat, nekem

végem. Mindesetre a figura olyan hitelesen adta elő, hogy hittem neki. Vagy csak megjáéjtem? Magam sem tudom...

A félelem szülte bizonytalanság nyilván kiült B. arcára, mert a látogató újra elkezdte nyugtatgatni, s ismét biztosította róla, ha rá hallgat, egy karcolás nélkül túl lesz az egészen.

- Van neki itt az utcában egy haragosa, magyarázta. Majd azt mondja a Gusztinak, hogy az volt az, aki megbecs-telenítette a Zsuzsát. A lány úgysem mer szólni semmit. Per sze csak akkor tud rajtam segíteni, ha ezért én is hajlandó vagyok valamit áldozni. Azt kérdezte, hogy mennyi pénzem van itthon. Összesen tízezerem volt, és én habozás nélkül megmondtam neki. Ráncolta a homlokát, csóválta a fejét, hogy ez kevés. Van-e kocsim, valutám, esetleg aranyam, merthogy az ilyen ügyek elsimitása testvérek között is mini mum száz rongyba kerül.

B-ben akkor és ott persze föl sem merült, hogy miért pont őt találta meg, miért éppen neki ajánlott védelmet az az ember. Azóta már számtalanszor meghányta vetette a dologot, de nem lett sokkal okosabb. Talán azt szűrték ki, hogy jól öltözött ügyfelek hoznak neki munkát, márkás kocsik parkolnak az ablak alatt, s ebből feltételezték azt, hogy őt felveti a pénz. De hogy megfigyelték, hogy hesszelték (kilesték), az biztos.

- Egy több százézetet érő komputer állt az ablak mellett, lehet, hogy azt látták meg a folyosóról. Amikor a fickó utánam jött az előszobába, egyből azt kérdezte, hogy mennyit ér a számítógépem, holott azt onnan nem láthatta.

Egyszer a hivatlan vendég, mintha az a világ legtermészetesebb dolga lenne, B. mögött besétált a lakásba, a házigazdát még a kisszobába is követte, s elégedetten nézte végig, ahogy B. kiveszi a szekrényből a két ötezerest. S hogy a balekok és a gyámoltalan teteszszak vonzzák és „erősítik” egymást, arra ugyancsak a B.-vel megeseettek szolgálnak példával. Ugyanis nem csupán B.-t „hipnotizálta” a jó fellépésű jövevény, hanem a szobában ücsörgő barátait is. Ok, bár fültanúi voltak a bejárati ajtóban folyó abszurd diskurzusnak, s végignézték, ahogy az idegen B. nyomában lépked, s eszükbe nem jutott, hogy tenni kéne valamit. Vagy ami még ennél is szánalomra méltóbb: nem volt merszük hozzá. Holott, ahogy B. meséli, hárman voltak. Ráadásul egy nagy testű kutya is volt velük. Nemhiába állítják a viktimológusok, hogy áldozatnak is születni kell.

A alak ott állt a szoba közepén, és sajnáltatta magát. Kiselőadást rögtönzött nekünk sanyarú anyagi helyzetéről, pár hónapos csecsemőjéről, meg hogy mennyire nem lehet manapság a Rákóczi-téren megélni a lány-futtatásból. A sógora átengedné neki az Auróra utcai önkényesen foglalt szoba-konyháját, csak hogy ahhoz le kell tenni a markába ötvenezer forintot... Mi meg csak hallgattunk, egyikünk se szólt egy szót se. Amikor végre elindult kifelé, még kezét is akart fogni a barátaimmal, mire egyikőjük megmakacsolta magát, és azt mondta neki, hogy ezt azért mégse.

B a lépcsőházba is követte a roma illuzionistát. Mire leérték a bejárathoz, sikerült lealkudnia fejpénzre. A magányos pénzvadász (most az egyszerű) kegyet gyakorolt, s beért további ötven ronggyal, amit B.-nek három nappal később ház előtt kellett átadni.

- Filóztam, hogy mi a fenét csináljak. Eszembe jutott egy ismerősöm, akiről tudtam, hogy nagy kung-fus.. Mellesleg ő is pénzbehajtásban utazik, csak hogy ő legálisan, mint az egyik menő pesti maszek nyomozóiroda munkatársa. Felhívtam, mire ő egyből azt mondta, hogy nincs mese, fizetnem kell, ha nem akarok bajba kerülni, mert ezek mindenre képesek. Megnyugtattam, hogy a cigány nem vert át, ennek tényleg

százezer körül van az ára, még örülhetek, hogy a felét elengedte... Ő szívesen eljön velem, hogy jelen legyen a pénzáradásnál, de a megbeszéltnél sajnos nem ér rá... Föl sem merült bennem, hogy a rendőrségre menjek, annyira nem bírom őket. Persze tudat alatt talán az is bennem volt, hogy megfenyegetett, elintéztet, ha föladam.

Maga sem tudja pontosan, miért, B. egy nappal a határidő lejárta előtt az önkormányzaton kötött ki, úgy gondolva, hogy majd a képviselője segít rajta. Természetesen nem találta ott. Nem maradt más választása - gondolta -, mint összeszedni a pénzt.

- Odaadtam neki, és kérdeztem tőle, hogy ugye, ezzel most már vége. Ő meg vigyorogva mondta, hogy nyugodt lehetek, többé nem fogom látni. Mindenesetre a lakásban tovább nem volt maiadásom. Egy barátomhoz költöztem, és decemberben eladtam a kéglit.

B. pár nappal a történetek után mégiscsak feljelentést tett, a nyomozó pedig dühösen lehordta, hogy „miért csak most jutott eszébe”. A nem mindennapi pszichológiai érzékkel megáldott „besurranó” zsarolónak azóta is bottal üthetik a nyomát.

- Megakadtam a munkámban, szükségem lenne a segítségre....mondom Csabának a telefonba. Csaba már sok szívességet kért tőlem, s ha módomban állt, igyekeztem segíteni neki. Ideje, hogy viszonzozz valamit. 1989-ig együtt dolgoztunk egy nevelőotthonban. Ő szívesen állami gondozottból küzdötte föl magát gyermekfelügyelővé, én meg újságíróból küzdöttem le magam nevelőtanárrá. Csabát bátyja, a Rákóczi téri strici, idejekorán beavatta az üzletbe, ám ő hamarosan ráúnt a másodhegedűs szerepére, és önállósította magát. Ahogy eljött a folyamatosan szabad vállalkozások kora, Csaba is váltott. Egy nálánál kétszer idősebb, börtönben iskolázott haverjával káéftét alapítottak. Ő lett az ügyvezető igazgató, a dörzsöltebb másik beérte az alkalmazotti státusszal. Járták az országot és cégeket *húztak meg*. Céget meghúzni annyit tesz, hogy fantom káéftéd bélyegzőjével (természetesen készpénz nélkül) vásárolsz, s mire üzletfeled rájön, hogy átverted, már bottal ütheti a nyomodat.

Csaba ősszel számolt be nekem mindezekről, miután föl hívott és arra kért, hogy szerezzek neki egy jó ügyvédet. Ahogy az várható volt, a fantom káéfté megbukott, s mivel barátom volt az „ügyvezető igazgató” őt egy darabig előzetes letartóztatásban is tartották. Őszintén szólva én lepődtem meg a legjobban, amikor az általam ajánlott jogtudor első szóra vállalta a nem sok jóval kecsegetető ügyet. Mivel Csabának az előzetesben töltött időt beszámították, alig több mint nyolc hónapot kellett a sitten lehúznia. Ha igaz, egy felieit Audi 100-as volt az ügyvédi munkadíj.

- Nem felejtettem el, mivel tartozom neked. De pontosan miről is van szó? - kérdezi tőlem.

Jó lenne, ha össze tudnál hozni olyanokkal, akik a pénzbehajtásban utaznak -válaszolom neki.

- Van nekem egy cimborám. Ő több megrendelőnek is dolgozik. Esetleg vele tudok beszélni...

- De úgy kellene intézni, ne derüljön ki, hogy én mivel foglalkozom - hadarom a kagylóba.

- Ha véletlenül megcsípnék benneteket, akkor neked is anyi. Gondoltál erre? - kérdezi tőlem Csaba, olyan hangszívallyal, ahogy a gyengeelméjűekkel beszélnek.

(Ha más szavakkal, de ugyanazt mondta dr. B. A., a BM munkatársa, a téma egyik hazai specialistája. Szerinte a beépülés módszerét alkalmazó újságíró könnyen a társtettesi, jobb esetben - a pszichikai - bűnsegédi pozícióba kerülhet.)

Pár nappal később az Emke sörözőben ülünk; Csaba egy előzőleg B. Fociként bemutatkozó harminc év körüli fiatalembernek mesél rólam. Laci egyáltalában nem úgy néz ki, ahogy a pénzbehajtókat az újságokban le szokták festeni. Átlagos testalkatú, szemüveges srác.

- És mégis, milyen munka érdekelne? Merthogy behajtás is sokféle van ám... - szólal meg először az este folyamán Laci.

- Hát, amelyikben nagyjából biztos pénz van -vágom rá.

- Ebben a műfajban biztos pénz nincs, százalék is csak akkor, ha a páciens fizet. Habár dolgozom most egy olyan irodának, amelyik újságokban is hirdeti magát. Lehet, hogy ott meg tudnál állapodni a főnökkel havi fixben, ami szerintem hülyeség, mert akkor mindenféle csicska munkát rádszól, keresni meg nem tudsz.

Laci megígéri, hogy beszél a főnökkel, aztán föl hív, hogy mi van. Közben én valóban megtalálom a Népszabadságban a hirdetést, a szolgáltatás rovatban: *Adósságbehajtás törvényes*, tel-fax: ennyi és ennyi.

Afőnök, akit T. Jenőnek hívnak, könyvelőforma, középkorú ember. Fejébúbján már erősen ritkuló haját közepeán választja el. Lacitól tudom, hogy bírósági végrehajtóból privatizálta magát a pénzbehajtási bizniszbe. Ő embereinek és ügyfeleinek úgy állítja be, mint aki a törvény talaján áll - a hozzá fordulókat kötelezi arra, hogy vele párhuzamosan forduljanak bírósághoz is, és fizetési meghagyással bombázzák az adóst -, holott nincs engedélye arra, amit csinál.

Int, hogy foglaljak helyet a hatalmas bőrfotelben (akárha egy hazugságvizsgáló gépbe ültetett volna), ő meg írásztala sánca mögül lövi rám a kérdéseit. Utoljára akkor éreztem magam így, amikor a Jehova Tanúhoz próbáltam „beépülni”. Csakhogy ott egy kicsit szégyelltem magam, hogy nem mondtok igazat. T. Jenővel szemben viszont nincsenek gátlásaim.

- Fenyegetésről, durvulásról szó sem lehet. Az kérem nem a mi stílusnak - mondja olyan gögös cégsoviniszta öntudattal, mintha nem egy illegális pénzbehajtó iroda, de legalábbis a Sony vezérigazgatója lenne - Rámenősen, de a határon belül, ez az én jelszóm! - avat be a cég filozófiájába T. úr, aztán cigarettára gyújt, és jelentőségteljesen néz rám.

- Részemről oké - mondom.

- Az ügynökök részesedése tíz százalék. Ha egyedül hajítja végre a feladatot, akkor az egész őt illeti, hu többben, akkor ez annyifelé oszlik, ahányan dolgoztak az ügynökön.

Ügynök, feladat, részesedés. Csak kapkodom a fejem, s nem kis erőfeszítembe kerül, hogy megőrizzem a komolyságot.

- Nagy szarrágó a Jenő, ha a költségeidről van szó, de a százalékot illetően korrekt - mondja Laci, aki a konyhában vár rám. - Amit meg a keménykedésről mondott, felejtse el. Azért még senkit sem rúgott ki, mert egy kicsit eldádázta a palit. Más kérdés, ha ebből rendőrségi balhé van, készülj fel, ő a szemedbe fog hazudni, és az anyja életére fog esküdni, hogy soha életében nem látott téged. És neked is jobb, ha nem emlékszel rá.

- Kérem a kedves utasokat, kapaszkodjanak! A tanulójárát indul - harsogja Tibi. T. Jenő adósságbehajtó iro-

dójának rangidős „ügynöke”. Na, ő aztán tényleg hasonlít ahhoz a prototípushoz, ahogy a halálra vált adósok a kegyelmet nem ismerő pénzbehajtó szakmunkást elképze-lik. Először is legalább száz kiló, baseball sapkáját két méter körüli magasságban viseli, kézfogása egy hidraulikus satué. Közben meg olyan laza, mint egy ízeltlábú. Kifelé, a kocsihoz jövet Lacival *árvékoltak egyet*, mikor is egy ir- tózatosan laza mozdulattal átrúgott Laci (180 cm) feje fö- lött. Amikor éppen nem pénzbehajtó és játékermet fel- ügyel, (egydanos) tek-van-do edző. Megállíthatatlanul dől belőle a hülyeség.

Egyszemélyes ügyre mozdultunk, s csak miattam va- gyunk („Te most csak figyelj!”) hárman. A Martinelli té- ren állunk meg, Laci egy papírfecnit nézeget, s a járda mel- lett parkoló kocsi rendszámát tanulmányozza.

-A főszer eladta a barátnője Fiatját egy nőnek, de azt el- felejtette megmondani neki, hogy a motor le van rohadva. Aztán egy évre elhúzott Amerikába. A nő meg az első hosszabb útján ott maradt a sztrádán. A szervizben, ahova bevonszolták, adtak neki egy papírt, hogy a motor nyolcvan százalékosan értékcsökkent. Ő meg követeli vissza a kétszáz- ezerforintját, de a manus mára második éve oda se bagózik. Tibi hosszasan nyomja a csengő gombját, engem meg oda- állítanak a kukucskáló látókerébe. Amikor nyílik az ajtó, kö- szönünk, s Laci annyit mond, hogy hivatalos ügyben vagyunk. Bordó fürdőköpeny von a fiatal férfin, álmosan szemeit ide- oda járattja rajtunk, végül megállapodik Tibor trikójának fel- iratán.

Némi hezitálás után beenged bennünket az előszobába, de az ajtót félig nyitva hagyja. Laci megmutatja a megbízási szerződés fénymásolt példányát, amelyen ott van Jenő és a megbízó hölgy aláírása. Legalul pedig, hogy „Amennyiben az adós tartozását az évi törvényes 20 százalékos kamattal együtt rendezi, a befolyt összeg 25 százaléka az adósságbe- hajtó irodát illeti meg.”

A frottirköpenyes csak hápog, hogy mit képzelünk mi, Ameg az a nő, nem volt a Fiat motorjának semmi ba- ja stb. Laci ekkor előhúzza a szervizben kiállított dokumentu- mot, és a pali kezébe nyomja. Az eddig karba font kézzel unatkozó Tibor most látja elérkezettnek az időt, hogy bizo- nyítsa, nem csak tőkesúlynak van itt.

- Figyelj ide, neked is jobb, ha rendezed a dolgot a nő- vel, akit megvezettél. Mert ha egy héten belül nem teszed le neki vagy nekünk a kétszáz rongyot, addig járunk a nyakad- ra, amíg meg nem jön az eszed.

- *De hát ez... - csóválja a fejét, és már mondaná is a magáét.*

- Szóval, sürgősen hívja fel a nőt, és beszéljük meg a problémát. Oké? Ha csak nem akar naponta találkozni ve- lünk -zárja rövidre Laci, és int, hogy indulás.

- Hallottál már ilyet? Hogy a romák Gleccsernek nevez- zék el a betéti társaságukat - morfondírozó röhögve Tibi, mi- közben százötvennel küldi a Nissant Gyöngyös irányába az M3-ason, de még Pest belterületén.

Ez a két beltágú Gleccser Bt. tartozik egy ügyfelünknek 350 ezerrel, plusz a nyolcadik hónapja ketyegő kamatokkal. Tőle bérelték azt a gyöngyösi vendéglőt, amelynek hat havi bérével maradtak adósok.

- Evék óta betéti társaságként működnek, közben meg be sincsenek jegyezve - magyarázza Tibi.

A Gleccser Bt. telephelye hivatalosan a Wesselényi ut- ccai második emeleti lakása, de ott senki sem ismeri őket. A mi emberünket, akit kollégám már hetek óta keres,

K. Imrének hívják. Ő írta alá azt a papírt, amelyen tavaly ka- rácsnyig vállalta a tartozás megfizetését. Az ügyfél telefonált Jenőnek, hogy szóltak neki, a madarat Gyöngyösön látták. A családi kéglibe tartott éppen.

Háromnegyed hétkor parkolunk le, húsz méterre a lép- csőháztól, az út másik oldalán.

- Egy darabig várunk, hátha elő eszi a fene. Fekete hát- rafésült hajú, alacsony, pocakos figura. Az ügyfél csak vilá- gos öltönyben, színes ingekben látta, vastag aranylánc lógott a nyakában meg a csuklóján. Szóval az az összetéveszthet- len típus.

A mikor Tibi elküld, hogy hozzak kávét meg valami ka- ját, na akkor tényleg olyanok vagyunk, mint két elfu- serált FBI ügynök az amcsi filmekben.

- Szarik ez ránk - sziszegi dühösen tíz óra körül.

- Vagy itthon sincs - kockázatom meg.

- Oké, megnézzük -veszti el türelmét. - Magasföldszint

3. Becsöngetsz, én meg a lépcsőfordulóból hesszelek.. Azt mondod, hogy a B. Ferenc, az üzlettársa küldött. Üzenetet kell átadnod, de csak személyesen neki.

- Az Imre nem lakik itt. Valamelyik kurvájánál keresse Pesten vagy Szegeden - mondja a résnyre tárt ajtón kihajló kócos asszonyfej, s már csukná is be. -A B. Ferenc úr üze- netét hoztam...

Tibi integet főntről, hogy ne jöjjenek még el. Percekig to- porgok, mire újra nyílik az ajtó.

- Tényleg a Feri küldött? Én tégedet nem ismerlek - mondja ásitását visszanyelve a küszöbön álló férfi. Száras al- sógatya van rajta, beszéd közben a mogoróit morzsolgatja.

- Mély tisztelem K. úr! - dübörög le Tibi. Az ürge ijed- tében megdermed, mozdulni sem mer, tenyere a golyói előtt, mintha szabadrugás előtti sorfalban állna.

- Mit akarnak maguk tőlem... - hebegi, mikor magához tér, és már csukná is be az ajtót, de ügynöktársam irdatlan méretű edzőcipőjét a küszöb és az ajtó közé helyezi.

- Olvasd csak el, mit írnak itt - nyomja az orra alá a megbízólevelünket Tibi.

Rikácsolva, jajveszékelve tör elő, immár teljes életvaló- ságában Imre asszonya: - Kik maguk? Mit akarnak az uram- tól, kik ezek a parasztok, Imre? Ha nem takarodnak a picás- ba, kihívom a rendőrséget!

- Dugulj, és menjél bel - rivall rá az ura, aztán sírósan han- gon mondja Tibinek: - A betétiből a Feri vette ki a pénzt, ő tartozik azoknak is. Engem akár meg is nyúzhattok, akkor se tudok fizetni...

- *Na, de ez a te aláírásod, nem?* - lobogtatja meg a kockás jegyzetlapra firkantott elismervényt a tek-van-do egydanos mestere. - Ezt nem a Feri haverod írta! Egy hetet kapsz, hogy kiköhögöd a saradat. Ha nem, akkor annyi ne- ked, de a Ferinek is.

Majd meglátjuk... - szól utánunk a gatyás. Már egyál- talán nem látszik annyira idegesnek.

Még egy akcióban működtem közre, aztán lelép- tem, mielőtt még elsüllyedt volna velem a hajó. Augusztus elején összefutottam Lacival és ő mesélte, hogy Tibi is otthagya Jenőt, éppen a gyöngyösi ügy miatt. Ugyanis, amikor az egy hét elteltével lement a roma vál- lalkozóhoz, ukránok támadták meg, alig tudott elmenekül- ni. K. Imre segéd munkásai voltak. Akkor szólt Jenőnek, hogy néhány emberrel szívesen meglátogatná újra. Felté- ve, ha Jenő kifizeti a többieket is. De a Krisztina körüti adósságbehajtó erről hallani sem akart. Mert itt és most így megy ez.